

Hirokazu Matsuoka

ENNEN BUDDHALAISMUNKKI – NYT PASTORI

Hirokazu Matsuoka toimii tänään Tokiossa uuden alkavan seurakunnan pastorina. Hän syntyi vuonna 1962 eräässä Tokion monista buddhalaisista temppeleistä. Hänen isänsä oli jo neljännen polven buddhalainen pappi tässä vanhassa temppelissä. Hänen isoisänsä oli Tendai –nimisen buddhalaissuunnan merkittävimpiä johtajia, mutta isä oli vaatimattomampi pappi, joka huolehti temppeliin kuuluvien ihmisten hautajaismenoista ja vainajien palvonnasta. Japanissa kuuluu asiaan, että temppelin papin vanhin poika jatkaa isänsä jalkojen jäljessä. Hirokazun vanhemmasta veljestä tulikin isänsä jälkeen temppelin pääpappi.

Nuoremman veljen olisi ollut lupa hakeutua tavallisiin opintoihin ja normaalin liike-elämän palvelukseen, mutta hänen yläasteella kokemansa koulukiusaaminen herätti hänessä syvän kaipauksen löytää vastaus kysymykseen: ”Miksi olen syntynyt ja mitä varten elän?” Hän tiesi, että hän olisi voinut lähteä toteuttamaan unelmiaan, etsimään yhteiskunnallista asemaa, arvostusta ja menestystä. Mutta hän ei nähnyt mitään järkeä kaikessa sellaisessa, ellei ensin ole löytänyt vastausta itse elämän tarkoitukseen.

Niinpä lukiosta päästyään hänkin päätti lähteä opiskelemaan buddhalaiseksi papiksi Tokion Taisho yliopistoon. Normaalisti papiksi riittää neljän vuoden opiskelu, mutta lahjakkaana ja tunnollisena opiskelijana ja buddhalaisiin harjoituksiin koko sydämeästään omistautuneen Hirokazu huomattiin ja häntä rohkaistiin jatkamaan vielä kaksi lisävuotta tutkimustyön parissa. Mutta tuhannet sivut syvällistä buddhalaista filosofiaa ja kokosydämiset uskonharjoitukset eivät tuoneet hänen janoamaansa vastausta elämän peruskysymyksiin kuudesakaan vuodessa. Väsymys alkoi painaa. Saadakseen jotain kevennystä elämäänsä hän alkoi harrastaa korean kielen opiskelua. Asiaan vaikutti osaltaan kanssakäynti Korean temppelistä samaan yliopistoon tulleiden vaihto-opiskelijoiden kanssa. Maa ja sen kulttuuri alkoi kiinnostaa.

Kun hänelle vuonna 1988 tarjottiin mahdollisuus lähteä Souliin sikäläiseen buddhalaiseen yliopistoon valmistamaan väitöskirjaansa, hän tarttui heti tilaisuuteen. Elämä uudessa ympäristössä oli haastavaa ja mielenkiintoista, mutta sisintä hiertävä kysymys elämän tarkoituksesta ei ottanut väistyäkseen taka-alalle.

Vähän ennen joulua eräs ei-kristitty opiskelijatoveri pyysi häntä lähtemään kristillisen kirkon joulujuhlaan seuraksi. Mitään mielenkiintoa kristinuskoa kohtaan Hirokazulla ei ollut, mutta kun Soulin monet kirkot loistivat jouluvalaistuksessa, hänessäkin heräsi uteliaisuus ja hän lupasi lähteä mukaan. Itse tilaisuudesta hän ei juuri mitään ymmärtänyt toisaalta puutteellisen koreankielensä vuoksi ja toisaalta siksi, että hän ei elämänsä missään vaiheessa ollut siihen mennessä törmännyt kristinuskoon. Mutta erään innokkaan kristityn taivuttelemana hän lupasi tulla seuraavana sunnuntaina myös jumalanpalvelukseen, jonka sisältöä hän ymmärsi vielä vähemmän. Mutta kun seurakunnan nuorten ryhmän vetäjä Jeong kysyi, haluaisiko hän aloittaa Raamatun opiskelun, hän vastasi empimättä myönteisesti. Syy oli siinä, että buddhalaisena pappina ja laajasti lukeneena buddhalaisuuden asiantuntijana hän oli jo pitempään tuntenut tarvetta tutustua myös Raamattuun. Kerran hän oli jopa aloittanut lukemisen, mutta se oli jäänyt ensimmäisten sivujen sukuluetteloissa kesken.

Tässä pienehkössä korealaisessa seurakunnassa Raamatun opiskelu tapahtui perusteellisenä ryhmätyönä. Ensin kukin sai kotonaan tutkittavaksi tekstin kysymysten valossa, sitten pareittain ja ryhmässä käytiin teksti läpi ja lopuksi vielä kukin kirjoitti yhteenvedon kunkin kerran opinnoistaan ja luki sen seuraavassa kokoontumisessa. Hirokazu, joka oli tottunut järjestelmälliseen ja syvälliseen opiskeluun nautti Raamatun tutkimisesta ja iloitsi myös uusista kristityistä ystäväistä, jotka osoittivat hänelle monenlaista ystävällisyyttä.

Mutta lopulta hän törmäsi seinää vastaan. Kukaan Raamatun lukija ei voi välttää sitä, että Raamattu väittää häntä syntiseksi ja vaatii ihmistä tekemään parannuksen. Mutta koko pienen elämänsä buddhalaista moraalista tiukasti noudattaneena Hirokazu on aivan mahdotonta hyväksyä sitä, että hän muka olisi syntinen ihminen. Niinpä hän päätti ilmoittaa hänen henkilökohtaiselle avustajalleen Jeongille, seurakunnan nuorisotyön vetäjälle, että hänen olisi pakko jättää Raamatun opiskelu tästä syystä.

Japanilaiseen tapaan hän ei kuitenkaan halunnut sanoa asiaa suoraan, vaan päätti kirjoittaa kirjeen. Hän vei sen torstaina postitoimistoon ja lähetti sen pikakirjeenä. Normaalisti se olisi ollut seuraavana päivänä perillä, mutta jostain sekaannuksesta johtuen se saapuikin perille vasta seuraavana keskiviikkona. Hänen palattuaan postitoimistosta soi puhelin. Jeong pyysi häntä kotiinnsa illalliselle ja Hirokazu päätti mennä ajatellen, että ehtii hän asiansa keskustella sitten, kun kirje on saapunut perille. Lauantaina Jeong soitti taas eikä osoittanut oirettakaan siitä, että olisi saanut kirjeen. Tällä kertaa hän pyysi Hirokazu luokseen yöpymään niin, että sunnuntaiaamuna menisivät sitten yhdessä kirkkoon. Samalla hän lupautui auttamaan iltapäivän Raamatun opiskelun yhteenvedon tekemisessä. Hirokazu meni, koska päätti odottaa kirjeen saapumista.

Senkertainen tutkistelu oli tekstistä: ”Aika on täyttynyt. Jumalan valtakunta on tullut lähelle, tehkää parannus ja uskokaa evankeliumiin.” (Mk.1:15) Normaalin yhteenvedon lisäksi tehtäväksi oli annettu kirjoittaa omin sanoin parannuksen tekijän rukous. Yhteenvedon Hirokazu sai jotenkuten kirjoitetuksi, mutta parannuksen tekijän rukousta hän ei millään saanut kirjoitetuksi. ”Eihän hän ollut mikään syntinen! Miten hän olisi voinut kirjoittaa parannuksen tekijän rukouksen?” Useita tunteja hän istui tyhjän paperin edessä. Meni nukkumaan ja jatkoi yritystä varhain sunnuntaiaamuna yhtä huonolla menestyksellä. Lopulta vähän ennen kuin heidän piti lähteä kirkolle, hänelle välähti. Voisihan hän yrittää kirjoittaa rukouksen kuvittelemalla millaisen sen pitäisi olla, jos hän olisi sattunut olemaan syntinen. Kynä alkoi lentää: ”Jumala, olen tähän asti elänyt piittaamatta Sinusta mitään. Anna anteeksi. Olen syntinen enkä ansaitse tulla armahdetuksi, mutta ole minulle armollinen...” Koko paperi täyttyi tekstillä ja hän huokasi helpottuneena.

Menomatalla kirkkoon Jeong tarkisti tekstin ja lausui: ”Tätä päivää olen odottanut!” Mutta Hirokazu ei ymmärtänyt, mistä oli kysymys, sillä hänhän oli kirjoittanut vain tekstin vastuksena tehtävänantoon. Raamatun opiskelu alkoi jumalanpalveluksen jälkeen ja tuli hänen vuoronsa lukea yhteenvedo. Mutta kun hän alkoi lukea kirjoittamaansa rukousta tapahtui ihme. Kyyneleet alkoivat valua vuolaina hänen silmistään ja töin ja tuskin hän kykeni pysymään pystyssä sydämensä murtumiselta. Kun rukous loppui, hänen sydämensä täytti sanoinkuvaamaton rauha ja ilo. Siinä hetkessä pyyhkäistiin pois hänen sydämensä ahdistava kysymys siitä, miksi elämä on niin tyhjää ja merkityksetöntä. Hänen sisimpänsä täytti vahva varmuus siitä, että Jumala elää. Jeesus on Totuus. Hän on Jeesuksen oma, ja Jeesus johtaa hänen elämäänsä. Jeesus itse on vastaus elämän tarkoitukseen. Hirokazu oli toki buddhalaisuutta tutkimalla oppinut paljon ja monenlaista, mutta se oli ollut pelkkää pään tietoa, joka ei ollut antanut mitään voimaa. Pikemminkin mitä enemmän hän oli Buddhia rukoillut ja ajatellut pääsyä buddhalaiseen puhtaaseen maahan, sitä enemmän

hän oli alkanut epäillä kaiken sen todellisuutta. Mutta kun hän uskoi Jeesukseen, joka kuoli hänen tähtensä ristillä ja nousu kuolleista ja käänsi sydämensä Jumalan puoleen, pelastuksen käsi tarttui häneen ja antoi hänelle uuden elämän. Siinä ei ollut kysymys vain pään tiedosta tai päähänpintymästä vaan todellisesta kokemuksesta. Samalla hän sai varmuuden siitä, että hän pääsee taivaaseen. Hän sai elämälleen selkeän päämäärän. Hän on matkalla kohti Jumalan taivaallista valtakuntaa.

Tämä väkevä muutos Hirokazussa tapahtui kaikkien muiden osanottajien silmien edessä. Pian hänet kastettiin. Hän lopetti välittömästi opintonsa buddhalaisessa yliopistossa ja keskittyi korean kielen opintoihin. Sitten hän matkusti Tokioon kertomaan äidilleen uudesta elämästään. (Isä oli vähän aikaisemmin kuollut.) Palattuaan Souliin hän sai parin viikon päästä puhelun äidiltään, joka oli tullut Souliin häntä tapaamaan. Mennessään hotellille, jossa äiti odotti, hän joutuikin kohtaamaan Tokion Taisho yliopiston entisiä professoreitaan ja Tendai -suunnan johtavia munkkeja, jotka olivat tulleet äidin mukana käännyttämään häntä takaisin buddhalaisuuteen. Monenlaista vastustusta hän joutui kokemaan, mutta sitä suuremmaksi kasvoi hänessä pelastuksen ilo.

Lopulta Herra johti hänet takaisin Tokioon, missä hän pian avioitui Koreassa tapaamansa kristityn neidon kanssa. Työskennellen kristillisessä kustannusliikkeessä hän aloitti opintonsa tokiolaisessa teologisessa seminaarissa, mistä hän valmistui pastoriksi 1996. Tätä nykyä hän toimii Miyadai Nozomi kirkon pastorina Tokiossa ja kiertää myös eri puolilla Japania evankelistana. Hän kertoo kohtaavansa Japanissa yllättävän paljon uskonnollista etsintää, joka suuntautuu paljossa perinteisen buddhalaisuuden suuntaan. Mutta tuo etsintä kertoo sen, että japanilaisten korviin on juuri nyt saatava evankeliumin hyvä uutinen, joka yksin voi pelastaa ihmisen.